

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry, **ve věci žalobce: J. K., zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.6.2016, č.j. KrÚ 43751/2016/ODSH/14,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Žalobou doručenou krajskému soudu dne 15. 8. 2016 bylo zahájeno řízení o přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Rozhodnutím žalovaného bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 21. 3. 2016, č.j.

OSA/P-288/14-D/64 a napadené rozhodnutí uvedeného správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Žalobce se dle uvedeného rozhodnutí měl dopustit správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), tím, že jako provozovatel vozidla tov. značky AUDI reg. zn. XXX XXXX v rozporu s § 10 zákona o provozu na pozemních komunikacích nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, konkrétně tím, že dne 13. 5. 2013 v čase 10:12 v ulici Jiráskova v Pardubicích, ve vnitrobloku poblíž domu čp. 1296, porušil nezjištěný řidič uvedeného vozidla zákaz vyplývající z dopravní značky IP25a (zóna s dopravním omezením) a z dopravní značky IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem a dodatkovým textem „zakazuje se stání bez platné parkovací karty nebo parkovacího poplatku Po-Pá 6-22 h, So 7-12 h“), kdy ve vozidle nebyla viditelně umístěna platná parkovací karta ani za vozidlo nebyl zaplacen parkovací poplatek, čímž se nezjištěný řidič uvedeného vozidla dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, v návaznosti na porušení § 4c cit. zákona. Za spáchaný delikt byla žalobci podle § 125f odst. 3, § 125c odst. 4 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu a podle § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, povinnost k paušální náhradě nákladů ve výši 1.000 Kč.

Vydání výše uvedeného rozhodnutí prvního stupně navazovalo na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 11. 9. 2015 č.j. 2 As 111/2015 – 42, kterým byly v řízení o kasační stížnosti v téže věci zrušeny rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 18. 3. 2015, č.j. 52 A 64/2014 – 73, rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 11. 6. 2014 č.j. KrÚ 68996/2014/ODSH/14 a rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 24. 3. 2014, č.j. OSA/P-288/14-D/15 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. NSS správnímu orgánu prvního stupně vytkl, že v původním rozhodnutí blíže nespecifikoval místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchání deliktu bylo označeno jako „ulice Jiráskova“, přičemž již v dřívějších rozhodnutích NSS uvedl, např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73: „*Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným*“. Dále pak NSS ve svém rozhodnutí uvedl, že v tomto případě by bylo vhodným a účelným prostředkem nařízení ústního jednání, ve kterém by mohly být odstraněny nejasnosti týkající se otázky, ve kterém místě v Jiráskově ulici byl zaparkován předmětný automobil. V řízení předcházejícím vydání nyní napadeného rozhodnutí pak správní orgán provedl ústní jednání, při kterém byl vyslechnut jako svědek strážník městské policie M. H., který upřesnil místo parkování předmětného vozidla v rámci Jiráskovy ulice a uvedl, že vozidlo skutečně stálo v místě účinnosti dopravní značky IP 25a. Rovněž došlo k upřesnění místa parkování předmětného vozidla ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobní body:

Žalobce namítá nezákonnost žalovaného rozhodnutí, včetně předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce argumentuje, že správní delikt provozovatele vozidla je promlčen, neboť správní řád ani zákon o provozu na pozemních

komunikacích nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu podle § 125f citovaného zákona. Žalobce tvrdí, že jestliže došlo k uplynutí jednoleté lhůty přestupku a správní delikt musí vykazovat známky přestupku, pak správní delikt nelze po uplynutí jednoho roku již projednat. Žalobce odkazuje na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů, obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb. vydanou Ministerstvem dopravy pod č.j. 8/2013-160/OSP/5: „*Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení. (in dubio mitius)*“ Žalobce namítá rozpor s principem právní jistoty, jestliže žalovaný správní orgán postupoval v rozporu s uvedenou metodikou ministerstva dopravy, nadřízeného správního orgánu. Žalobce rovněž na podporu svého tvrzení odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016 č. j. 30A 80/2015 – 43, který uvedl, že veškeré správní delikty spáchané do 6. 11. 2014 včetně jsou promlčeny uplynutím jednoleté prekluzivní lhůty.

Žalobce dále namítá, že správní orgán neměl dostatečné podklady pro zahájení řízení, jelikož z dokumentu, na základě kterého bylo zahájeno řízení, není zřejmý průběh událostí, například zda se někdo u vozidla zdržoval, zda hlídka policie zjistila přestupek sama, či jí byl oznámen, zda se u vozidla někdo zdržoval či zda byl použit technický prostředek zabraňující odjezdu vozidla. Z výše uvedených důvodů považuje žalobce zahájení řízení za nezákonné.

Dále žalobce uplatnil námitky proti samotnému spáchání přestupku. Zejména namítal, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla neměl zakoupen parkovací lístek. Tato skutečnost vyplývá pouze z předání věci s tím, že úřední záznam nemůže být považován za důkazní prostředek, k čemuž odkázal žalobce na rozsudek NSS sp.zn. 1As 96/2008 ze dne 22.1.2009, podle kterého: „*Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoliv záznam sám.*“ Dle žalobce se přitom materiálně jedná o tytéž dokumenty, pokud se hovoří o úředním záznamu a o předání věci. Dále žalobce uplatnil tvrzení, že v uvedeném místě je parkování v určité hodiny povoleno bez parkovacího lístku, přičemž na fotografii absentuje datum a čas pořízení a nelze mít za to, že fotografie byly pořízeny 13. 5. 2013, v 10:12 hodin. Žalobce dále sporuje závěry Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích spočívající v tom, že není důvod pochybovat o pravosti fotografií pořízených strážníkem městské policie. Dále žalobce uvádí, že správní orgán nikterak nezkoumal možnost, že řidič mohl uhradit parkovné pomocí SMS zprávy, což je v Pardubicích přípustné již od podzimu 2012, a ač strážník při výslechu tvrdil, že uhrazení pomocí SMS kontroloval, nemá tato skutečnost oporu ve spisovém materiálu. Jelikož není možné, aby si strážník pamatoval po třech letech, zda kontroloval uhrazení parkovného pomocí SMS zprávy, je jeho výpověď nedůvěryhodná.

Žalobce dále namítá protiústavnost samotné skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a především povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, která zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla. Dle žalobce se jedná o nesplnitelné chování. Žalobce se dovolává analogie s držitelem zbraně, kdy by tento měl odpovědnost za svěření zbraně pouze

osobě, která má příslušné oprávnění, přičemž by odpovídal za spáchání jejího trestného činu jako držitel zbraně. Dle žalobce tak uzákoněním ust. § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích bylo zasaženo do práv garantovaných Listinou základních práv a svobod, neboť toto ustanovení svými negativními důsledky pro provozovatele vozidla přesahuje klady, představované hájením veřejného zájmu na odhalování přestupků.

Žalobce navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný uvedl, že po zrušení všech rozhodnutí Nejvyšším správním soudem správní orgán prvního stupně upřesnil místo spáchání deliktu a následně vydal rozhodnutí, které žalobce napadl včasným blanketním odvoláním, které nebylo ani na výzvu doplněno, přičemž výše uvedené námitky uplatnil žalobce až v žalobě. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že postup orgánu prvního stupně byl bezvadný a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil. V řízení bylo prokázáno místo spáchání přestupku i nezaplacení parkovacího poplatku, a to fotografií čelního skla a výpovědí zasahujícího strážníka. Žalobce navíc nikterak netvrdil ani nedoložil skutečnost, že by parkovné zaplatil, pouze zpochybňuje skutečnosti zjištěné a ověřené orgánem prvního stupně, přičemž dle žalovaného ze spisového materiálu odpovědnost žalobce za správní delikt jednoznačně vyplývá. Co se týče námitky žalobce ohledně prekluze správního deliktu, pak dle názoru žalovaného činí prekluzivní doba u správních deliktů 4 roky od jejich spáchání, přičemž řízení je třeba zahájit do 2 let od spáchání tohoto deliktu a odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 27. 4. 2016, č.j. 51 A 100/2015 – 63. Co se týče namítaného rozporu s Ústavou, uvedl žalovaný, že není oprávněn přezkoumávat a hodnotit ústavnost právního předpisu, jímž je vázán. Na závěr svého vyjádření žalovaný uvedl, že žalobce měl možnost své námitky uplatnit v rámci řízení prvního stupně, či v řízení odvolacím, přičemž úkolem soudu je přezkoumávat zákonnost řízení a nikoliv skutkově přezkoumávat napadené rozhodnutí na základě námitek uplatněných až v žalobě. Tento postup, který zmocněnec žalobce používá opakovaně, je v rozporu s § 5 s.ř.s. a nemělo by se k námitkám uplatněným až v žalobě přihlížet.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Správní orgán prvního stupně obdržel dne 11.11.2013 oznámení o podezření ze spáchání přestupku ve věci žalobce, jak popsáno shora včetně dvou kusů fotografií zaparkovaného vozidla uvedené registrační značky, z nichž je patrné, že na viditelném místě za předním sklem není umístěn parkovací lístek. K výzvě správního orgánu prvního stupně podle § 125h zákona o provozu na pozemních komunikacích uplatnil žalobce v podání ze dne 23. 12. 2013 tvrzení, že předmětné vozidlo řídil P. K. Rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení proti jmenovanému je založeno ve správním spise s vyznačením doložky právní moci (čl. 10). Sdělení o zahájení správního řízení podle § 46 správního řádu a poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu bylo doručeno přímo žalobci (doručenka na čl. 13 správního spisu). Dne 1. 3. 2016 se ve věci konalo ústní jednání, ze kterého je pořízen protokol (čl. 59 správního spisu), při kterém byly

provedeny listinné důkazy a vyslechnut svědek, M. H., který na mapě označil přesnou polohu vozidla a vypověděl, že ověřil, že parkovné nebylo placeno formou SMS. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně čj. OSA/P-288/14-D/64 ze dne 21. 3. 2016 bylo doručeno do datové schránky zástupci žalobce. Podle odůvodnění rozhodnutí správní delikt žalobce spočívá v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, jak již specifikováno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku, když z fotografií a svědecké výpovědi vzal správní orgán prvního stupně za prokázané, že předmětné vozidlo RZ XXX XXXX bylo zaparkováno v ulici Jiráskova v Pardubicích, ve vnitrobloku poblíž domu čp. 1296, přičemž pod čelním sklem nebyl umístěn doklad o zaplacení parkování, tedy byla porušena dopravní značka IP13c (parkoviště s parkovacím automatem – zde úprava stanovena rovněž dopravní značkou IP25a zóna s dopravním omezením).

Dne 5. 4. 2016 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno blanketní odvolání zmocněnce žalobce FLEET Control, s.r.o. Výzva k odstranění vad podání, tedy odvolání podle § 37 odst. 3 a podle § 82 odst. 2 správního řádu byla zmocněnci doručena do datové schránky dne 6. 4. 2016. Odvolání však doplněno nebylo. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že řízení o přestupku bylo zastaveno, neboť se nepodařilo zjistit pachatele přestupku, tedy byly splněny podmínky pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla. Po zrušení rozhodnutí o správním deliktu doplnil správní orgán prvního stupně údaje týkající se místa spáchání správního deliktu. Žalovaný vycházel z toho, že nebyly uplatněny liberační důvody podle § 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích: *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*

Dne 26. 4. 2017, tj. v den konání soudního jednání v dané věci, Mgr. Václav Voříšek vnesl námitku podjatosti vůči předsedovi senátu JUDr. Janu Dvořákovi. V odůvodnění své námitky zástupce žalobce uvedl, že předseda senátu na něj má mít zřízenou složku, že na něj přes státní správu Krajského soudu v Hradci Králové inicioval podání kárné žaloby u České advokátní komory, a dále uvedl námitky proti postupu předsedy senátu v jiných věcech. NSS vyhodnotil opakované podávání totožných námitek uvedeného právního zástupce v různých věcech jako obstrukční jednání (například usnesení NSS ze dne 28.3.2017, č.j. Nao 122/2017-36, dostupné stejně jako další citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). Důvody podání stížnosti k České advokátní komoře Mgr. Václav Voříšek opakovaně uplatnil, přestože obdobný důvod podjatosti již byl předmětem usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, čj. Nao 118/2017-145, přičemž v tomto rozhodnutí bylo jasné vysloveno, že i když sám soudce podá stížnost na advokáta k ČAK, tak to není důvod jeho vyloučení pro podjatost. Soud dospěl k závěru, že v souladu s právním názorem NSS se jedná o zneužití procesního práva a přistoupil k aplikaci ustanovení § 15b odst. 2, 3 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) a k námitce podjatosti nepřihlížel.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, a to podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.) po veřejném projednání věci. Krajský soud poznamenává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci činí (viz např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky NSS ze dne 2.7.2007, č.j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29.5.2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou z dílčí argumentace a tu obsáhle vyvrátit, jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

K stěžejní námitce údajného „promlčení“ správního deliktu uvádí krajský soud následující. Otázkou prekluze, tedy zániku odpovědnosti za správní delikt fyzické osoby nepodnikající spáchané v době před nabytím účinnosti novely zákona o provozu na pozemních komunikacích ke dni 7. 11. 2014 (zákon č. 230/2014 Sb.) se zabýval NSS v rozsudku ze dne 22.6.2017, č.j. 10 As 308/2016 – 20, když dospěl k jednoznačnému závěru, že odpovědnost fyzické osoby za správní delikt provozovatele vozidla (§ 125e odst. 5 a § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 6. 11. 2014) zaniká ve stejné lhůtě jako odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle citovaného zákona (§ 125e odst. 3 tohoto zákona per analogiam), nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Tedy uvedená žalobní námitka není důvodná, neboť podle § 125e odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích (v tehdy platném znění) odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Správní delikt žalobce byl spáchán dne 13.5.2013, správní orgán se o něm dozvěděl dne 11.11.2013, správní řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 6.3.2014 doručením sdělení o zahájení správního řízení žalobci do vlastních rukou prostřednictvím pošty, tedy uvedené podmínky subjektivní dvouleté a objektivní čtyřleté lhůty byly splněny. K podrobnému odůvodnění uvedeného právního názoru odkazuje krajský soud na textaci rozsudku NSS ze dne 22.6.2017, č.j. 10 As 308/2016 – 20:

„[11] Spornou otázkou tohoto případu je použití analogie při vyplňování mezery v právní úpravě lhůty k zániku odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Analogie řeší právem neupravené vztahy podle právní úpravy vztahů podobných. Doktrína připouští ve veřejném právu použití analogie v omezené míře. V oblasti správního trestání (o které jde v tomto případě) se navíc analogie může použít pouze ve prospěch pachatele správního deliktu.

[12] NSS nepopírá, že právní úprava lhůty zániku odpovědnosti ve znění účinném v době spáchání správního deliktu byla nejasná a působila nejednotnost v rozhodování správních orgánů i soudů. Ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu bylo účinné v této podobě: Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d. Věta za středníkem tedy upravovala zánik odpovědnosti fyzické osoby (nepodnikající) za správní delikty podle § 125d - kterých se ale mohly dopustit kromě právnických osob jen podnikající

fyzické osoby, jak o tom svědčí nadpis § 125d. Text § 125e odst. 5 tak zmínkou o § 125d v souvislosti s fyzickými osobami (nepodnikajícími) vytvářel dojem, že i taková osoba se může dopustit deliktu podle § 125d (což ale není přijatelný výklad, protože nadpis a obsah § 125d takový závěr popírají).

[13] V novele, která nabyla účinnosti dne 7. 11. 2014 (tedy po spáchání správního deliktu i po vydání rozhodnutí v prvním stupni), změnil zákonodárce v poslední větě § 125e odst. 5 za středníkem původní zmínku o „§ 125d“ na „§ 125f“, což v důvodové zprávě okomentoval jako „legislativně technickou úpravu“. Podle soudu tím napravit chybu v psaní, protože odkaz v § 125e odst. 5 měl od počátku mířit k § 125f. Toto ustanovení totiž upravuje právě delikty právnických a fyzických osob (rozuměj úplně všech právnických a fyzických osob, bez ohledu na to, zda podnikají, nebo ne). Taková konstrukce není běžná; obvykle se (v dosavadní úpravě) jednání porušující normy správního práva dělí na přestupky (které páchají fyzické osoby nepodnikající) a správní delikty (které páchají právnické osoby a fyzické osoby podnikající); k odpovědnosti za přestupek je třeba zavinění (oproti objektivní odpovědnosti za správní delikty) a postihy za přestupky bývají nižší. V případě § 125f ale zákonodárce záměrně sloučil právnické i fyzické osoby do jedné kategorie; vychází se tu z předpokladu, že už samotný fakt provozování vozidla přináší značnou míru odpovědnosti za vozidlo a jeho osud (a tato odpovědnost tíží provozovatele stejnou měrou bez ohledu na to, zda je osobou právnickou či fyzickou, podnikatelem či nepodnikatelem). Tato značná odpovědnost je vyvážená tím, že je plně v rukou provozovatele, komu své vozidlo svěří; není důvod v tomto ohledu jakkoli zmírňovat tuto odpovědnost právě u fyzických osoby nepodnikajících - tím spíš, že pokuty za správní delikt podle § 125f vycházejí z výše pokut za přestupky spočívající v obdobném jednání a jsou dost nízké.

[14] Smyslem části poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 tedy je a vždy bylo vztáhnout pravidla o odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby nepodnikající, které se dopustily správního deliktu podle zákona o silničním provozu. Jediným ustanovením v celém zákoně, které upravuje právě takový typ protiprávního jednání fyzických osob nepodnikajících, byl a je § 125f. I když tedy § 125e odst. 5 ve znění před 7. 11. 2014 nesmyslně odkazoval na § 125d, šlo o „překlep“ a ve skutečnosti měl odkaz mířit k § 125f.

[15] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu „se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“. Z § 125f odst. 4 pak vyplývá subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. To znamená, že správní orgán nejprve musí zjišťovat pachatele přestupku a až následně je oprávněn zaměřit se na postih provozovatele vozidla za správní delikt. Bylo by tak proti koncepci právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, pokud by odpovědnost za něj zanikala pro fyzickou osobu ve stejné lhůtě (tedy ve lhůtě jednoho roku od spáchání stanovené zákonem o přestupcích) jako odpovědnost za související přestupek řidiče vozidla. Lhůta pro potrestání fyzické osoby coby pachatele správního deliktu by se totiž překrývala s dobou, po kterou správní orgán projednává přestupek řidiče, a to na rozdíl od delší lhůty, kterou by měl na projednání správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob podle téhož ustanovení.

[16] Soud tedy shrnuje, že původní odkaz na § 125d byl formálně nesmyslný již na první pohled a lze logicky dovodit, že zákonodárce chtěl ve skutečnosti odkázat na § 125f. Krom toho (což je důležitější) není ani z věcných důvodů namístě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti (odpovídající lhůtě podle zákona o přestupcích): popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. Proto se v této věci neměla užít analogie ke lhůtě podle přestupkového zákona, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu. NSS se ztotožňuje s názorem stěžovatele, že použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvoutleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je s ohledem na základní ústavní požadavky nepřijatelné. S ohledem na výše uvedený proces, při němž je třeba nejprve zjišťovat pachatele přestupku, je tato lhůta i přiměřená.“

Žalobce dále namítal, že správní orgán neměl dostatek podkladů pro zahájení řízení, jelikož z dokumentu městské policie není zřejmý průběh událostí, není jasné, zda se u vozidla někdo zdržoval či jakým způsobem zjistila hlídka spáchání přestupku. Zde musí krajský soud podotknout, že namítaná absence detailně konkrétních okolností zjištění přestupku nemá vliv na odpovědnost žalobce za správní delikt, neboť oznámení Městské policie Pardubice obsahovalo dostatečnou identifikaci přestupku včetně dostatečně výmluvné fotodokumentace.

Dále se krajský soud vyjadřuje k námitce směřující do prokázání skutkového stavu přestupku. Žalobce předně napadá úřední záznam jako důkaz, přičemž selektivně uvádí rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1As 96/2008-115, z nějž dovozuje nemožnost použití úředního záznamu jako důkazu. Dle krajského soudu však z uvedeného rozsudku vyplývá, že úřední záznam lze použít jako důkazní prostředek, avšak dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech (srov. i rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2015, čj. 4As 63/2015-52 či rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017 čj. 3 As 114/2016 - 46). Úřední záznam však v dané věci nebyl jediným podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí, důkazy byly provedeny rovněž oznámením přestupku, fotodokumentací a následně rovněž výsledkem strážníka Městské policie Pardubice. Z provedených důkazů přitom přestupkové jednání neznámého přestupce jednoznačně vyplývá, tedy bylo prokázáno příslušnou fotodokumentací, zejména pak ve správním řízení doplněnou svědeckou výpovědí zasahujícího strážníka a oznámením Městské policie Pardubice. Úvahy žalobce o zpochybnění skutkového stavu považuje krajský soud za nedůvodné a účelové, zejména za takovou považuje snahu žalobce tvrdit, že přestupce neparkoval na daném místě v daném čase, nýbrž že fotografie mohly být pořízeny jiného dne, kdy nebylo zde parkování zpoplatněno, tedy že se jednalo o povolené parkování. To, že se jednalo o den 13. 5. 2013, vyplývá z oznámení podezření ze spáchání přestupku zpracovaného Městskou policií Pardubice a z výpovědi svědka. Ve správním spise je přitom založena fotografie zaparkovaného vozidla se zřetelnou registrační značkou a dále fotografie čelního skla uvedeného vozidla bez parkovacího lístku. Krajský soud nemá žádný rozumný důvod k pochybnostem o pravosti fotografií a o jejich pořízení dne 13. 5. 2013 v 10:12 hodin, jak vyplynulo právě z oznámení o podezření ze spáchání přestupku, neboť žalobce neuplatnil žádné konkrétní námitky směřující proti nestrannosti a nezájatosti osob zasahujících strážníků Městské policie Pardubice, tedy neuvedl takové důvodné pochybnosti a neoznačil k nim důkazy, které by byly schopny usvědčit strážníky městské policie ze lži, tedy že buď úmyslně (např. šikanózním jednáním) či z nedbalosti uvedli tyto jasné skutečnosti v záznamu o přestupku mylně. Ostatně ani z žaloby ani ze správního spisu nevyplývá existence indicií

naznačujících pochybnosti o tom, že by zasahující strážníci měli na výsledku zásahu jakýkoliv zájem, když vykonávali svou povinnost a ani nebylo zjištěno, že by při tomto zásahu překročili míru nezbytnou k dosažení legitimního účelu (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č.j. 4As 19/2007-114). Je třeba tedy vycházet z důvěryhodnosti osob zasahujících strážníků Městské policie Pardubice. K použitelnosti těchto listin včetně fotografií jako důkazu krajský soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 20.6.2017, č.j. III. ÚS 1319/2017 (bod 9). Žalobce v dané věci nepředložil žádný doklad o zaplacení parkovného pomocí SMS a soud neshledal žádnou skutečnost, která by zpochybňovala na základě závazného právního názoru NSS doplněnou svědeckou výpověď řádně poučeného strážníka o povinnosti vypovídat pravdu a o následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi podle § 55 odst. 5 správního řádu, ve které tento uvedl, že ověřil nezaplacení parkovného a při níž jednoznačně označil místo zaparkování vozidla v mapce. Tedy po doplněném dokazování, jak bylo správnímu orgánu uloženo v rozsudku NSS ze dne 11.9.2015, č.j. 2 As 111/2015-42, nelze mít pochybnosti o tom, že přestupek byl spáchán nezjištěným řidičem tak, jak je skutek popsán ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž tento výrok splňuje veškeré obsahové náležitosti pro identifikaci skutku podle § 77 zákona o přestupcích z pohledu jeho nezaměnitelnosti.

Krajský soud z důvodu vhodnosti doplňuje, že materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost, která spočívá v ohrožení nebo porušení zájmů a hodnot chráněných zákonem. Rozsudek NSS ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-45 přitom akceptuje ten výklad, že naplnění formální skutkové podstaty přestupku sebou zpravidla nese i naplnění materiálního znaku přestupku: „*Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, tedy naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti*“. Tedy je zjevné, že k naplnění materiálního znaku přestupku nedojde pouze v případě, kdy není porušen, ale ani ohrožen chráněný zájem společnosti, nikoliv toliko právem chráněný zájem konkrétního účastníka silničního provozu. V dané věci byl porušen zájem společnosti na dodržování pravidel silničního provozu upravený dopravní značkou IP 13c. V řízení o správním deliktu se pak žalobce mohl zbavit své objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla zásadně pouze, pokud by prokázal, že mu jeho vozidlo před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo odcizeno nebo mu byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo že podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (srov. ust. § 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích). Takové liberační důvody však žalobce neuplatnil.

Poslední námitkou žalobce bylo tvrzení, že je již samotná skutková podstata daného správního deliktu v rozporu s Ústavou, ústavními principy i základními právy. K této námitce krajský soud uvádí, že v případě odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích se jedná o objektivní odpovědnost (není tedy možné argumentovat zásadou presumpce neviny, když se vina v tomto případě nedokazuje) což stvrzuje i NSS ve svém rozhodnutí ze dne 11.12.2014, č.j. 3 As 7/2014-21, v němž je vysloven tento závěr: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci-nástroje spáchání protiprávnosti-*

z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby. Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn., zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“ K analogii použité žalobcem ohledně zapůjčení zbraně a případné trestní odpovědnosti zapůjčitele za následek lze uvést pouze toliko, že trestní odpovědnost je na rozdíl od odpovědnosti za správní delikt konstruována jako subjektivní, tudíž vždy vyžadující zavinění. Předestřená analogie tudíž není přiléhavá.

Rovněž i Ústavní soud dospěl k závěru, že se nejedná o úpravu protiústavní. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15 (dostupné na www.nalus.usoud.cz), totiž odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. V odůvodnění zmíněného usnesení přitom uvedl: „*Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné.*“ Jak dále uvedl NSS v rozsudku ze dne 23.3.2016, č.j. 6 As 128/2015-32: „*Z tohoto lze tedy dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stižena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespatřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.*“ Na základě uvedeného je tedy krajský soud jednoznačného názoru, že se nejedná o protiústavní právní úpravu.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), když žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak práva na náhradu nákladů řízení se vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 11. října 2017

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: